زوج «دره نورد» جایی بهتر از دل طبیعت را برای جشن آغاز زندگی سراغ نداشتند

ازدواج در دل دره

سهیلا نوری

جشن ازدواج شان جشنی کاملاً متفاوت بود. پیوندی که در دل یکی از دره های خوش منظره کشور شکل گرفت تا شاید طبیعت ضامن دوام و بقای زندگی مشترک شان باشد.

طبیعت بوده که سحر و فرزاد را به هم رسانده و به همین خاطر نیز تصمیم گرفتند مهم ترین رخداد زندگی شان را در روح نوازترین مکان ممکن - جایی که خاطرات خوشی از آن دارند - جشن بگیرند.

این زوج ورزشکار که ساکن شهر اصفهان هستند از ۳ سال قبل به طور جدی ورزش دره نوردی را دنبال می کنند، اصولی ترین مفاهیم زندگی شان را در این فضای ورزشی آموخته اند و سبک زندگی شان را متأثر از دره نوردی می دانند. این دو امید دارند دوشادوش هم زیباترین لحظه ها را بسازند.

عکس: ایران

سحر محمدی، بانوی ۲۹ ساله‌ای که در کارنامه ورزشی‌اش مربیگری رشته‌های ورزشی ژیمناستیک، آمادگی جسمانی و پرورش اندام را هم به ثبت رسانده، ازدواج در دل دره و در میان صخره‌ها و دریاچه و فضایی سرشار از هیجان را یکی از زیباترین و تکرارنشدنی‌ترین اتفاقات زندگی‌اش می‌داند و در گفت‌وگو با خبرنگار گروه زندگی از اتفاق ورزشی و پرهیجان زندگی‌اش می‌گوید: حدود سه سال قبل که ورزش را به طور جدی دنبال می‌کردم، با رشته دره نوردی آشنا شدم و نخستین حضورم در پیمایش «تنگه تامرادی» در فاصله ۵۵ کیلومتری از شهر یاسوج مهم‌ترین انتخاب زندگی‌ام را به دنبال داشت، چراکه آن روز با همسرم آشنا شدم. به واسطه حضور در دره نوردی‌های بعدی، شناخت بیشتری از او پیدا کردم، اهداف و خصوصیات مشترک‌مان هویدا شد و به این ترتیب پاسخ مثبت به درخواست ازدواج او برایم کار سختی نبود.

محمدی ادامه می‌دهد: به رغم اینکه دره نوردی بر ابعاد مختلف زندگی‌ام تأثیر گذاشته و زاویه نگاهم به موضوعات پیرامون را تغییر داده، بهترین گزینه بود تا مرد زندگی‌ام را از میان اتفاقاتی که متعاقب دره نوردی رخ می‌داد برگزینم، زیرا باور دارم فردی که از سختی و موانع این رشته ورزشی با امید و انگیزه عبور کند و به هدفی که در ذهن دارد دست پیدا کند، در قیاس با سایرین راحت‌تر می‌تواند موانع زندگی‌اش را به پله‌هایی برای پیشرفت بدل سازد، ضمن اینکه او بسیار مهربان، مقاوم و مسئولیت پذیر است و همه این ویژگی‌ها نتیجه همین انس با کوه ها و صخره هاست؛ خصوصیاتی که در طول سفرهای ورزشی در وجودش پیدا کردم به من کمک کرد تا مهم‌ترین انتخاب زندگی را راحت‌تر پشت سر بگذارم.

جشن عروسی مهیج

سحر محمدی ازدواج متفاوت‌شان را ماحصل تصمیمی دانست که جرقه‌های آن به واسطه حضور او و همسرش در دل طبیعت بکر روشن شده است.

«پیمایش تنگه تامرادی در یاسوج نخستین خاطره مشترک من و فرزاد را ساخت و پیمودن دره‌های بعدی و لحظه‌های نابی که از دل هر کدام‌شان استخراج کردیم، من و فرزاد را تشویق کرد تا مهم‌ترین تصمیم زندگی‌مان را در همان ایستگاه نخست و مشترک عملی سازیم. به این ترتیب پنجشنبه هفته گذشته، پس از گذشت حدود دو سال از مراسم عقدمان، در کنار ۱۷ نفر از هم تیمی‌ها و هم رشته‌ای هایمان یکی از هیجان انگیزترین ازدواج‌های دنیا را پس از چندین پرش و عبور از صخره‌ها و حوضچه‌های آب که در مسیر وجود داشت به نام خود ثبت کردیم.»

> فرزاد صادق زاده: ورزش جزء جدایی ناپذیر زندگی ام شده بود و همواره نگران بودم نکند ازدواج مانعی برای فعالیتم در ورزش حرفه ای شود که به لطف خداوند حضور همسرم سحر در رشته جذاب دره نوردی باعث شد تمام این نگرانی ها را فراموش کنم

وی یادآور شد: این پنجمین مرتبه‌ای بود که به همراه فرزاد «تنگه تامرادی » را می‌پیمودیم و به خوبی می‌دانستم استفاده از لباس عروس نامناسب در گذر از سرسره‌های طبیعی، حوضچه‌های آب و سایر مراحل پیمایش دره مشکلاتی را به همراه خواهد داشت از این رو باید لباسی را در نظر می‌گرفتم که کمترین آسیب را در پی داشته باشد به همین دلیل دست به کار شدم و با وجود اینکه در زمینه خیاطی سررشته‌ای نداشتم در طول یک روز بلوز، شلوار ساتن، دنباله لباس عروس و توری که به کلاه ایمنی‌ام وصل می‌شد را دوختم و از لحظه‌ای که به ابتدای دره رسیده بودیم علاوه بر استفاده از تمام تجهیزات دره نوردی، لباس عروسم را پوشیدم.

از ساعت ۱۰ و ۳۰ دقیقه صبح روز بیست و دوم مرداد ماه تا ساعت ۱۴ و ۳۰ دقیقه همان روز که جشن ساده اما مهیج عروسی من و فرزاد برپا بود، به قدری احساس خوبی داشتم که گمان می‌کنم هیچ جشن عروسی تا به این حد راضی‌ام نمی‌کرد و خوشحالم تصاویری که چند نفر از دوستان‌مان با دوربین‌های ضد آب، از میهمان ها، ساقدوش ها و لحظه به لحظه عروسی شکار کردند آن احساسات ناب را برای همیشه در ذهنم زنده نگه می‌دارد.

همراه لحظه‌های سبز

«ورزش جزء جدایی‌ناپذیر زندگی‌ام شده بود و همواره نگران این بودم نکند ازدواج مانعی برای فعالیتم در ورزش حرفه‌ای شود که به لطف خداوند حضور سحر در رشته جذاب دره نوردی باعث شد تمام این نگرانی‌ها را فراموش کنم.»

فرزاد صادق‌زاده مربی ووشو، کوهنوری، دره نوردی و تنها داماد ایرانی که مراسم ازدواجش را در دل طبیعت و در عمق یک دره بکر و خوش منظره به ثبت رسانده است، در ادامه می‌گوید: بیست و چهارم بهمن ماه سال ۱۳۹۲ بود که به همراه سحر و چند نفر دیگر از ورزشکاران شهر اصفهان تیمی از دره نوردان را تشکیل دادیم و «تنگه تامرادی » را که در مسیر جاده گچساران واقع شده و ارتفاع آبشار آن بیش از ۱۵ متر است برای پیمایش برگزیدیم. آن روز حتی تصورش را هم نمی‌کردم سحر شریک زندگی‌ام شود، زیرا صحنه‌های بکر و متفاوت، ذهن من و سایر اعضای گروه را در آن سفر پر کرده بود اما هر چه به تعداد این پیمایش‌ها اضافه می‌شد، من به ویژگی‌های رفتاری و اخلاقی سحر باور پیدا می‌کردم تا اینکه چند ماه بعد از آشنایی مان، به این درجه از جسارت، اعتماد و اطمینان رسیدم که از او خواستگاری کنم.

خوشبختانه مدت زیادی نگذشت که سحر هم رغبت نشان داد و پس از اینکه خانواده‌ها را در جریان این تصمیم قرار دادیم، مطمئن شدیم زوج مناسبی برای یکدیگر خواهیم بود. هرچه بیشتر گذشت با دقیق شدن بر تمام خصوصیات یکدیگر دریافتیم این ازدواج نه تنها ما را از علاقه‌مندی هایمان دور نمی‌کند، بلکه سکوی پرشی است تا با یک تکیه گاه و همراه خوب، هدف‌های مهمی را که در سر داریم، عملی سازیم.

کشف قله‌های آسایش

«ورزش دره نوردی به عنوان یک ورزش نوپا در کشورمان با استقبال خوبی مواجه شده است.» این جمله‌ای است که فرزاد صادق‌زاده از آن با اطمینان یاد می‌کند چرا که به گفته وی وقتی مربی‌های دره نوردی فرانسوی برای برگزاری دوره‌های آموزشی تکمیلی در ایران حضور داشتند، پیشرفت دره نوردان ایرانی را تأیید کرده‌اند و سطح فعالیت آنها را با دره نوردان سایر کشورها برابر دانستند.

او که ۳۱ سال سن دارد و هفته گذشته به همراه ۱۵ نفر دیگر نخستین آزمون مربیگری دره نوردی را پشت سر گذاشته، معتقد است، دره نوردی مانند تمام شاخه‌های ورزشی، با آموزه‌های زندگی بخش عجین است با این تفاوت که این رشته ورزشی بر میزان مقاومت، شکیبایی، گذشت و تمایل به روح زندگی در وجود ورزشکار می‌افزاید. همان ویژگی‌هایی که باعث شده تا خوشحال باشد همسرش را به واسطه این ورزش برگزیده است.

حالا نقطه آغازین زندگی مشترک‌شان در شرایطی کلید خورده که از این رشته ورزشی و آنچه در آن نهفته است، برای زندگی پیش رو بسیار آموخته اند؛ آنها خوب می‌دانند که رسیدن به قله‌های آسایش، تنها در گرو طی کردن مسیری سراسر عشق و تلاش است و بس.

چرا حیات وحش کمیاب خود را سرمایه ملی نمی دانیم؟

نفس‌های آخر «غزال ریم»

یوسف حیدری

واژه «سرمایه ملی» برای همه ما آشناست. مدام شنیده‌ایم که باید از سرمایه‌های ملی کشور حفاظت کرد و مانع مهاجرت یا خروج آنها از کشور شد و... عجیب اینکه وقتی حرف سرمایه ملی به میان می‌آید، بیشتر ما یاد نخبه‌ها و متخصص‌ها می‌افتیم، یا آثار ملی و باستانی یا چیزهایی مثل آب و نفت و سنگ‌های قیمتی و... با اینکه گونه‌های جانوری و کمیاب بومی این سرزمین نیز سرمایه ملی به حساب می‌آید، اما یا اصلاً نشنیده‌ایم یا به ندرت دیده و شنیده‌ایم که کسی به فکر پیشگیری از مهاجرت گونه‌های نادر و کمیاب حیوانات از ایران به کشورهای همسایه باشد.

عکس: سیدباقر موسوی

«آهوهای ریم کرخه» به عنوان یکی از غزال‌های کمیاب در جهان که زیستگاه آن در خوزستان و اطراف رودخانه کرخه است، به دلیل نابودی بیشتر منابع آبی مورد استفاده این گونه و کم آبی و همچنین بی‌توجهی دست اندرکاران نسبت به تأمین آن، چند سالی است که راه مهاجرت را در پیش می‌گیرند و راهی کشور عراق می‌شوند. اما این مهاجرت‌های از سر اجبار، قدم گذاشتن در مسیری است که پایان تلخ تری را برای‌شان رقم می‌زند چراکه شکارچیان عراقی با شکار این حیوانات نسل آنها را در خطر انقراض قرار داده‌اند. اما این همه داستان نیست! مرگ دردناک این غزال‌ها، وقتی به دنبال پیدا کردن آب به داخل کانال آب وزارت نیرو می‌افتند، از جمله تصاویر دردناکی بوده است که فعالان محیط زیست و محیطبان‌ها بارها و بارها با آنها مواجه شده‌اند.

اما در این هنگامه کسانی هم هستند که عاشقانه به محیط زیست و طبیعت عشق می‌ورزند و برای جلوگیری از مهاجرت گونه‌های کمیاب حیوانات به کشورهای همسایه تلاش می‌کنند و از جان مایه می‌گذارند؛ گرچه نام آنها جایی برده نمی‌شود و همواره غریب باقی می‌ماند؛ کسانی که زندگی را در آسایش حیوانات و تلاش برای بقای آنها می‌بینند، انسان‌های فداکاری که زندگی‌شان وقف حفظ محیط زیست و جلوگیری از انقراض و مهاجرت گونه‌های کمیاب حیوانات به کشورهای دیگر است.

ناصر ابیات فعال محیط زیست که سال‌هاست در زمینه جلوگیری از مهاجرت آهوی ریم به کشور عراق تلاش می‌کند با بیان اینکه تغییرات اقلیمی و کمبود آب علت اصلی مهاجرت این گونه کمیاب به کشور عراق است گفت: غزال ریم در منطقه حفاظت شده میشداغ زندگی می‌کند و یکی از زیباترین گونه‌های آهو در جهان است. این حیوان کمیاب سال‌هاست که در کنار کرخه زندگی می‌کند و همیشه مورد حفاظت قرار گرفته است اما از چند سال قبل با خشکسالی و تغییرات اقلیمی با پدیده ناگهانی مهاجرت این گونه کمیاب مواجه شدیم. تلخ‌ترین لحظات زندگی من و کسانی که عاشق محیط زیست هستند وقتی است که مهاجرت غزال‌های ایرانی به کشور دیگر را با چشم تماشا می‌کنیم. این مهاجرت از دو سال قبل آغاز شد و تعداد زیادی از این آهوهای ریم به عراق مهاجرت کرده‌اند و متأسفانه تعداد بسیاری‌شان هم آنجا توسط شکارچیان عراقی شکار و تعدادی نیز تلف شده‌اند.

او ادامه داد: داشتن عرق ملی تنها خاک و سرمایه‌های انسانی را در بر نمی‌گیرد و باید در مورد حیات وحش نیز عرق ملی داشت. اگر همه نسبت به محیط زیست توجه کافی داشته باشیم نباید اجازه بدهیم گونه‌های حیوانات کمیاب که اصالت آنها متعلق به ایران است به کشور همسایه مهاجرت کنند. بعد از مهاجرت تلخ غزال‌های ریم تلاش‌های زیادی برای بازگرداندن آنها انجام دادیم. تهیه مکانی برای آبشخور غزال‌ها نخستین و مهم‌ترین اقدامی بود که باید انجام می‌گرفت. سید باقر موسوی محیطبان دلسوز و وظیفه شناس دشت آزادگان و هویزه در اطراف فکه با برپا کردن آبشخوری زمینه را برای بازگشت این آهوها فراهم کرد و چندی قبل ۷ رأس از آنها دوباره به ایران بازگشتند. تماشای دوباره این آهوهای زیبا غرور خاصی به همه ما داد. همچنین برای جلوگیری از سقوط آهوی ریم کرخه در کانال از علمک‌های چشمک زن (چشم گربه‌ای سولار) که با استفاده از انرژی خورشیدی شارژ و در شب روشن می‌شوند استفاده کردیم و در ۶ موقعیت پل‌های ایجاد شده روی کانال ۱۷ کیلومتری کارگذاری شد. خوشبختانه این کار باعث شد تا آنها به کانال آب نزدیک شوند و به این ترتیب دیگر شاهد مرگ آنها در پی سقوط به کانال نبودیم. آهوی ریم تفاوت زیادی با آهوهای دیگر در جهان دارد و نمی‌توان آنها را در فنس نگه داشت. از این روست که محیطبان‌های دلسوز این منطقه با تلاش زیاد و با مرارت فراوان از این گونه کمیاب حفاظت می‌کنند. باید به این واقعیت ایمان داشته باشیم که محیط زیست تنها برای زندگی انسان‌ها نیست و همه حق حیات در آن را دارند. نگهداری و مراقبت از گونه‌های نادر حیوانی و فراهم کردن زمینه‌های لازم برای ماندن آنها لازمه یک تعصب ملی است که باید همه ما داشته باشیم.

> آهوی ریم تفاوت زیادی با آهوهای دیگر در جهان دارد و نمی توان آنها را در فنس نگه داشت. از این روست که محیطبان های دلسوز منطقه کرخه با تلاش زیاد و با مرارت فراوان از این گونه کمیاب حفاظت می کنند

جدول سـودوکو

ارقام ۱ تا ۹ را طوری در خانه‌های سفید قرار دهید که هر رقم در سطرها، ستون‌ها و مربع‌های کوچک ۳ در ۳ یکبار دیده شود

۲۳۴۰

آسان

	۸	۷		۲		۶	۳	
۳			۷		۱			۲
	۲						۸	
		۶	۳		۸	۴		
		۱	۶		۹	۷		
	۷						۱	
۸			۴		۳			۵
	۹	۵		۱		۲	۶	

۱	۸	۷	۵	۲	۴	۶	۳	۹
۳	۶	۹	۷	۸	۱	۵	۴	۲
۵	۲	۴	۹	۳	۶	۱	۸	۷
۹	۵	۶	۳	۷	۸	۴	۲	۱
۷	۴	۸	۱	۵	۲	۳	۹	۶
۲	۳	۱	۶	۴	۹	۷	۵	۸
۶	۷	۳	۲	۹	۵	۸	۱	۴
۸	۱	۲	۴	۶	۳	۹	۷	۵
۴	۹	۵	۸	۱	۷	۲	۶	۳

متوسط

	۶		۳		۴		۲	
۲			۵		۸			۱
	۴						۶	
		۹		۴		۲		
۶								۸
		۱		۸		۶		
	۷						۸	
۴			۸		۳			۲
	۸		۲		۶		۹	

۵	۶	۸	۳	۱	۴	۷	۲	۹
۲	۹	۷	۵	۶	۸	۴	۳	۱
۱	۴	۳	۷	۲	۹	۸	۶	۵
۸	۳	۹	۶	۴	۵	۲	۱	۷
۶	۲	۴	۱	۳	۷	۹	۵	۸
۷	۵	۱	۹	۸	۲	۶	۴	۳
۹	۷	۲	۴	۵	۱	۳	۸	۶
۴	۱	۶	۸	۹	۳	۵	۷	۲
۳	۸	۵	۲	۷	۶	۱	۹	۴

سخت

				۸	۷		۱	
		۹			۶			۸
۶					۱		۴	
	۴					۵		
	۸		۹		۲		۷	
		۵					۳	
	۵		٦					۴
۱			۳			۸		
	۲		۸	۷				

۵	۳	۲	۴	۸	۷	۹	۱	۶
۴	۱	۹	۲	۳	۶	۷	۵	۸
۶	۷	۸	۵	۹	۱	۲	۴	۳
۲	۴	۱	۷	۶	۳	۵	۸	۹
۳	۸	۶	۹	۵	۲	۴	۷	۱
۷	۹	۵	۱	۴	۸	۶	۳	۲
۸	۵	۷	۶	۱	۹	۳	۲	۴
۱	۶	۴	۳	۲	۵	۸	۹	۷
۹	۲	۳	۸	۷	۴	۱	۶	۵